NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CHRISTIANE HEGGAN

KUS PEITUB TÕDE

Proloog

Pleasanti neem Pennsylvanias
13. juuni 1986

„Mida sa sellega öelda tahad – ta on surnud?"

Kaks noort meest seisid pimeda öötaeva all. Nad olid veidike üle kahekümne, tugevad ja jässakad sellid. Mees, kes rääkis, oli ehk paar sentimeetrit lühem kui teine. Mõlemad olid pidutsenud ja kuigi mõlemad olid rohkem joonud kui oleksid pidanud, kainenesid nad nüüd väga kiiresti.

„Ma ei tea, mis juhtus." Teise hääl värises ja ta tõmbas käega läbi juuste. „Tal polnud midagi häda, aga siis ta korraga enam ei hinganud."

„Ära jama! Sina seksisid temaga, kurat võtaks! Sina pead teadma, mis juhtus." Lühem mees heitis kiireid hirmunud pilke auto poole, aga ei lähenenud sellele. „Mida sa temaga tegid?"

„Mitte midagi! Ma lõin teda paar korda, kui ta mind taguma hakkas, aga ma ei löönud kõvasti, ainult selleks, et ta oleks

vakka ja…" Ta tõmbas kähinal hinge. „Ta lõi pea vastu auto ust."

„Jeesus Kristus!"

„Ma vannun, et ma ei tahtnud teda tappa!"

„Ehk ta ei olegi surnud." Lõpuks julguse kokku võtnud, astus lühem mees tee kõrvale pargitud vana Chevy Impala poole ja piilus autosse. Nähes tagaistmel elutut keha, üks käsivars rippu, ta neelatas ja püüdis iiveldust maha suruda. Ta avas auto ukse.

„Mida sa teed?"

„Kontrollin, kas ta on surnud." Mees kummardus ja surus kaks sõrme tüdruku kaelale ning ootas, et tunneks pulssi.

„Noh?"

„Surnud. Ja meie oleme omadega perses." Ta istus maha ja võttis pea käte vahele. „Ma ütlesin sulle, et see pole hea mõte, aga sina ei kuulanud."

„No kuule nüüd. Sa ei öelnud midagi, kui asi lahti läks. Sa ootasid oma korda ja tahtsid teda just samamoodi keppida nagu mina."

„Pea lõuad!"

„See oli just nii. Sina oled samamoodi perses kui mina."

„Aga sina tapsid ta!"

„Ja see olid sina, kes ta autosse surus."

„Mind ajab öökima." Lühem mees põimis käed ümber keskkoha ja kõigutas end edasi-tagasi. „Mida me nüüd teeme?" ägas ta.

„Kõige tähtsam kõigepealt."

„Ja mis see peaks olema?"

„Laibast tuleb lahti saada."

Maas istuv mees vaatas üles. „Kuidas?"

„Jõkke."

„Hull oled või? Sealt hakkab politsei kõigepealt otsima. Ja kui nad laiba leiavad, on neil küllalt tõendeid, usu mind."

„Mõtle siis ise midagi välja, Einstein säärane!"

Järgnes lühike vaikus ja siis tõusis maas istuja üles. „Ta hääletas, see tähendab, et igaüks oleks võinud ta peale võtta, eks ju?"

„Õigus."

„Ja igaüks linnas teab, et plika on ennegi kodust ära jooksnud, üks kord kui ta oli viieteistkümnene ja siis jälle, kui ta seitseteist oli. Tookord jõudis ta Tennesseesse ja oli seal terve nädala, enne kui koju helistas, et temaga on kõik korras."

„Kuhu sa sihid?"

„Keegi ei imesta, kui kuuleb, et ta seda jälle tegi. Mäletad küll, politseiülem Baxter oli viimane kord päris tige. Kogu tema jaoskond ja üle saja vabatahtliku kammisid plikat otsides ümbrust mitu päeva."

„Ja siis?"

„Siis nad ei hakka enam eriti pingutama, kui nüüd jälle otsivad. Muidugi, midagi nad peavad ette võtma, aga paari päeva pärast oletavad, et plika pani jälle ajama ega plaani seekord tagasi tulla."

Sõber hakkas viimaks oimama, mida talle räägiti. „Ja meil polegi vaja muud teha, kui ta kuskile matta, kus teda ei leita."

„See polegi kõige lihtsam."

„On küll, ma tean ühte kohta."

Üks

Boston, Massachusetts
9. oktoober 2006

„Oo, ära sa seda kullakest maha unusta.” Angie Viero võttis Grace’i magamistoa kapist musta kleidi, sirutas käe välja ja uuris kleiti. „Ükski puhkus pole täiuslik ilma niisuguse seksika riidetükita.” Angie oli lühike, prink kolmekümne viie aastane naine kena näo ja paksude mustade lokkis juustega, mis kõigile kohutavalt meeldisid peale Angie enese.

Grace McKenzie napsas kleidi sõbranna käest ja riputas kappi tagasi. „Ma lähen Napa Valleysse isale külla, mitte X-filmi osale kandideerima.”

„Kuidas sa kavatsed enesele mehe leida, kui sa ennast välja ei paku?” hädaldas Angie. „Sul on nii ilus keha. Näita seda ometi!”

Grace võttis kapist kaks paari siniseid teksapükse, mõlemad kulunud ja siidpehmed, ja viskas need voodile. „Kas sa ei mäleta, et ma tegin meestega lõpu?”

„Aga sellest on juba kaks kuud, kui sa sellest, mis-tan'd-oligi, lahku läksid."

„Preston."

Angie tegi grimassi. „Juba see nimi üksi oleks pidanud sulle hoiatuseks olema. Noh, aga ainult fakt, et see Preston on esimese sordi kaabakas, ei tähenda ju, et kõik mehed on ühe vitsaga löödud. Vaata mind! Mina leidsin selle õige. Ja sina leiad ka."

„Aga ma ei ole selle õige leidmisest huvitatud."

„Sõbrants, küll sa veel meelt muudad!"

Grace oigas, kui Angie taskust foto võttis ja sellega ta nina all vehkis. „Aga mida sa sellest siin arvad? Kas pole alles unistuste mees, ah?"

Grace vaatas fotot, millel oli nägus mees pingul lühikestes pükstes ja T-särgis, mis tema muljet avaldavat torsot rõhutas. „Kust sa selle leidsid?"

„Internetist. Kas sa tead, et seal on neid tosinate kaupa, tegelikult sadu, kes kõik on end kohtamiskontorile üles andnud? Ei, otse loomulikult sina seda ei tea. Sina ei viitsi üldse pingutada, Grace, ja selles su häda ongi."

„Minu häda on selles, et kui asi jõuab valimiseni, läheb kõik lörri. Ja ma ei räägi ainult Prestonist. Mul on teisigi ebaõnnestumisi olnud. Piisavalt, et tekitada tahtmist hoopis nunnaks hakata."

„No niikaugele ei maksa ikka ka minna, igatahes mitte nüüd, kui mina sinu eest sõelumistöö ära teen. Mis sa arvad? Mitte ühtki nadi meest enam Grace McKenziele."

„Mis sa sellest siidipluusist arvad? Teksade juurde?" Grace hoidis pluusi enese ees.

„Head mehed ei kasva puu otsas, tead küll."

„Või võtan ma hoopis valged püksid? Ei, need on liiga uusinglismaalikud."

Angie hoidis nägusa mehe fotot ikka veel Grace'i nina all. „Tema nimi on Chuck. Ja vaat see on õige mehe nimi. Ta jookseb maratoni, käib kajakiga sõitmas ja plaanib Mount Everesti otsa ronida. Oh, ja siis ta veel kokkab ka. Sul on vaja meest, kes kokkaks, Grace."

„Märkasin, et sa ta IQ'd ei maininud. Kas seda polnudki kirjas?"

„Ta on kolledži lõpetanud. Kas sellest pole veel küllalt?" Angie lehvitas pilti Grace'i näo ees. „Paneb suu vett jooksma, eks ju? No kuule, vaata nüüd korraks veel!"

Grace pani valged püksid kappi tagasi ja võttis nende asemel tumesinised jooksudressid. „Ei vaata. Ja sinu värske amet minu kosjamoorina lõppes just praegu."

„Sa ei andnud mulle üldse võimalust midagi teha!"

„Ja see on sellepärast, et ma ei tahagi meest leida. Vahetame teemat. Ja enne kui hakkad rääkima bioloogilisest kellast, tuletan sulle meelde, et olen ainult kolmekümne nelja aastane."

„Ja maailm on täis kahekümneaastaseid."

Grace naeris ja näpistas sõbrannat põsest. „Ära nüüd enam mu armuelu pärast muretse!"

„Aga keegi ju peab selle pärast muretsema!"

Mõni teine oleks võinud Angie sekkumist oma eraellu ebasobivaks pidada, aga Grace ei pahandanud. Angie oli küll Ühendriikides sündinud ja kasvanud, aga ta pärines perekonnast, kus olid hinnas tugevad, kuigi Itaaliast kaasa tulnud moest läinud perekondlikud väärtused. Viero majapidamises oli esikohal perekond ja alles siis karjäär, vähemasti naiste puhul pidi see alati nii olema.

Angie ja Grace olid tutvunud nelja aasta eest, kui Grace sai Griffi Moodsa Kunsti Muuseumi kuraatori koha ja Angie oli seal arhivaar. Nad olid kohe sõpradeks saanud, sest olid mõlemad kirglikult huvitatud kunstist, juustucanolidest ja vanadest filmidest.

Grace'i kapis sobramist katkestas summer. Ta astus magamistoa interkomi juurde ja vajutas nupule. „Mis on, Sam?"

Vestibüüli valvur vastas kohe. „Teile on külaline, preili McKenzie. Keegi proua Sarah Hatfield."

Grace kuulis, kuidas Angie õhku ahmis ja tal eneselgi oli raske kohkumist varjata. Kümme aastat tagasi oleks Sarah Hatfieldist peaaegu Grace'i ämm saanud.

„Mida peaks võimukas Sarah sinust pärast nii pikki aastaid veel tahtma?" sosistas Angie.

„Mul pole õrna aimugi. Ma ei teadnudki, et tal on mu aadress."

„Sarah teab kõike," tegi Angie grimassi. „Aga mina kaon siit."

„Sa ei jäta mind ometi temaga kahekesi."

„Vabandust, lapsuke. Sellega pead sa üksi hakkama saama. Ma ei talu seda naist."

„Sa pole temaga kunagi kohtunudki!"

„Aga ma olen temast kuulnud." Angie andis Grace'ile kiire põsemusi, sosistas kiirustades „pea vastu!" ja kadus.

„Preili McKenzie!" Sami hääl reetis murelikkust. „Kas ma tohin ta üles saata?"

Grace piilus välja siidist sirmi tagant, mis eraldas magamistuba ülejäänud korterist, et hinnata olukorda elutoas. Kaks tühja kruusi klaasist diivanilaual, pooleldi söödud rõngik nende kõrval, Boston Globe'i lehed põrandal ja avamata post diivanil,

kuhu ta selle eile õhtul oli visanud. Kõik oli segamini. Millal see oligi, kui ta viimati tolmu võttis?

„Preili McKenzie, kas ma ütlen talle, et praegu ei sobi?"

Jah, Sam, just seda peaksid sa tegema. Tegelikult võiksid talle öelda, et kolisin välja ega jätnud oma uut aadressi. Ütle talle, et olen surnud. Grace tõmbas sügavasti hinge. „Kõik on korras, Sam. Võid ta üles saata."

Lasknud interkominupu vabaks, jooksis Grace elutuppa, kättesattuvaid esemeid krahmates ja neid siis siidsirmi taha visates. Sarah ei talunud segadust. See oli üks paljudest asjadest, mida ta oma tulevase minia juures põlastas – segaduse tekitamine. Grace aga ei osanud ilma selleta elada. „See kuulub kunsti juurde," oli ta Sarah'le öelnud. Vanema naise vastuseks oli olnud vaid kõrk kulmukergitus ja ilme, mis kord oli Grace'ile külmavärinad peale ajanud.

Uksekella helin lõpetas ta sabistamise.

End rahulikuks sundides, astus Grace ukse juurde ja avas selle. Möödunud aastad olid Steveni ema hellalt kohelnud. Kuigi ta pidi seitsmekümne lähedal olema ja ta juuksed olid täiesti hallid, tegi lühike ja moodne soeng ta aastaid nooremaks. Pähkelpruunid silmad olid sama teravad kui varem, kuigi Grace märkas neis midagi, mida oli raske sõnadesse panna.